

1962-2007

A hazavezető úton próbálom rendezni gondolataimat.

Szerettem volna ma is felmenni hozzád, de nem mindig adatik meg ez a luxus nekem. Felvettem ugyan az ötletet, hogy mi lenne, ha nem vinnélek haza, ha nálunk aludnál a vendégszobában, 20 év házasság után ki gondolná, hogy a szeretőd vagyok.

Hazaérek, fejem az ülések hajtom, mély levegőt veszek.

Hozzá fogok szokni ehhez valaha? - de a választ most sem várom meg, már bal kezemmel nyúlok is az ajtó után.

Utoljára még belenézek a visszapillantóba, arcot cserélek és identitást.

Kornél már nincs ébren, elaludt a nappaliban a tv előtt. Hazafelé amúgy is összevesztünk telefonon a kutya miatt, nem bánom, hogy alszik, nem kívánom folytatni azt a beszélgetést, igazából ezt az életet sem.

Sosem akartam itt élni, egy falusi pöcegödör, de ide köt a család és az elvárások.

Konzervatív neveltetést kaptam, az anyám nem bírná a családban az elvállást, a felvállalást meg pláne nem. A gondolatba belefájdul a fejem. Felmegyek az emeletre, fáradtan rogyok le a kád szélére. Megnyitom a csapot, örvénylek a vízzel, nem bírom itt tovább.

Lemegyek a lépcsőn, Kornél továbbra is alszik, neki már az sem tűnik fel, ha hazajövök, legtöbbször az sem, ha elmegyek. Felkapom a kocsikulcsot és bezárom magam mögött az ajtót, még csak nem is óvatosan, tudom, hogy reggelig semmi sem bírja ébredésre. Egy piros lámpánál üzenek, hogy találkozzunk a szokott helyünkön. Hívsz, de nem veszem fel, nem akarok több kérdést. Útközben a benzinkúton veszek egy marcipánt, majd meglátom a pénztárcámban magamról azt az elmosódott, rossz minőségű fotót, amit Te csinált rólam azon az olasz hétvégén. Ebből az emlékből mindig tudok erőt meríteni, hogy kibírjam ezt az évek óta hazug életem.

Kibírjam...miközben nézem a Duna vizén megcsillanó fényeket ez a gondolat zakatol fejemben szüntelen.

Amikor megérkeztél a padon találtad a marcipán szívet, és az elmosódott képet rólam, de engem nem láttál sehol. Azt hitted egy játék ez is, hiszen voltak ilyen kis trükkjeink, mint a postán küldött versek, vagy a szélvédőn hagyott virág.

Hívtál, de csak a hangposta kapcsolt.

Reggel még mindig nem volt üzenet tőlem, de megszoktad már az évek alatt, hogy néha hetekig nem érsz el.

Egy héttel később épp a kávédat ittad, mikor a híradóban megláttál, hogy a Dunából ma hajnalban kihúzott egy rendőrségi mentőhajó.

Pár nap múlva még egyszer utoljára eljöttél, egy fa törzséhez erősítetted a képem, mely örökké emlékeztet arra, hogy életemben nem csak gyáva, de voltam boldog is.